

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθῆναις φρ. 15.—Έν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16.—Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Άριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλίμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΛΩΠΟΔΥΤΑΙ.

Γνωρίζετε πῶς λέγονται οἱ κύριοι ἐκεῖνοι, ποῦ φτώχεια τοὺς ἐγέννησε κακὴ καὶ τεμπελιά, ποῦ καῖνε, σφάζουν, κλέβουνε σὰν ἄλλοι Βεδουῖνοι, καὶ εἶναι τὸ κακούργημα ἡ μόνη των δουλειά; Μὲ τούτους πλημμυρίζουνε τῶν πόλεων οἱ δρόμοι, καὶ λωποδύται λέγονται καὶ βζλαντιοτόμοι.

Εἶνε καὶ Ἄγγλοι, Γερμανοὶ καὶ Γάλλοι λωποδύται, μὰ εἶναι καὶ Ἕλληνες πολλοὶ καὶ ἐδῶ καὶ εἰς ἄλλα μέρη τοὺς λωποδύτας τοὺς ἀργοὺς παντοῦ θὰ τοὺς εὐρήθε ν' ἀκολουθοῦν τὸ βῆμα σας μὲ δολοφόνο χέρι. Ἄλλ' ὅμως ἐθνικότητα ποτὲ αὐτοὶ δὲν ἔχουν, κοσμοπολίται κύριοι σ' ὄλο τὸν κόσμον τρέχουν.

Εἶναι ἡ μόνη των χαρὰ ὁ θόρυβος καὶ ἡ ζῆλη, ἡ πυρκαγιὰ, ὁ πόλεμος, ὁ τρόμος, ἡ σφραγή. τότε σηκώνουνε μὲ μιὰ ὀλόρθο τὸ κεφάλι, καὶ χύνονται ἀβάστακτοι σ' ἀγρία ἀρπαγή. Καὶ ἐνῶ οἱ ἄλλοι σφάζονται καὶ ἐλευθερῶν γυρεύουν, ζητοῦν ἐκεῖνοι θύματα καὶ κλέβουν, κλέβουν, κλέβουν.

Τέτοιοι θὰ ἦναι βέβαια καὶ οἱ Ἕλληνες ἐκεῖνοι, ὅπου ἐτουφεκίσθησαν ἐκεῖ στὴν Ἀλεξάνδρα σ' εὐχαριστοῦμε, Σέϋμουρ, γὰρ αὐτὴ τὴν καλοσύνη, καὶ στείλέ μας, ἂν ἀγαπᾷς, τὰ ὡμορφά των κἀνδρα, γὰρ νὰ τοὺς τουφεκίσουμε καὶ ἡμεῖς ἀπὸ ἴδω πέρα καὶ ἔτσι νὰ ξεπλύνουμε τοῦ ἔθνους μας τὴ λέρα.

Τουφεκίζε, ὦ Σέϋμουρ, τὸ ἄχτι σου νὰ βγάλῃς, καὶ ἂν ἀγαπᾷς, σοῦ στέλλουμε καὶ ἄλλους ἀπ' αὐτοὺς, στοῦ Ἀγγλικοῦ σου τουφεκιοῦ τὴ μπαῦκα νὰ τοὺς βάλῃς, γιὰτὶ ἐδῶ μαζέψαμε λωποδυτῶν στρατούς.

Ναί, κάμε μας, ὦ Σέϋμουρ, καὶ αὐτὴ τὴν καλοσύνη, καὶ ἀπὸ κλέφταις καὶ ἐμπρηστάς ρουθοῦνι ἄς μὴ μείνη.

ὦ! τί καλὰ θὰ κάναμε καὶ ἡμεῖς ἀπὸ ἴδω πέρα νὰ στήναμε ἡμογενεῖς καμπόσους στοῦ σημάδι, νὰ λείψουν τ' Ἀστυνομικὰ Δελτία, κάθε μέρα, καὶ νὰ μ'μποροῦμε ξένωιστοι νὰ βγαίναμε τὸ βράδυ. Μόνον αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας κατὰσθηθα βαρεῖτε, μὰ τὰ παιδιὰ τῆς θαλάσσης δὲν εἶναι λωποδύται.

Souris.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Εἰς τὸν βανδαλικὸν καταδιωγμὸν ἐρημερίδων τινων κατὰ τοῦ μόνου Ἕλληνοσ καλλιτέχνου μας, τοῦ κ. Λεαστᾶ, θέλομεν ἀπαντήσῃ προσεχῶς.

Αὐτοὶ οἱ ὑπηρεταὶ τῶν λουτρῶν τοῦ Φαλήρου κατήντησαν ἀληθεῖς τύρχννοι· ἐξέρχεσαι ἀπὸ τὸ λουτρόν σου καὶ πηγαίνεις νὰ πλύνῃς τὸ πρόσωπόν σου καὶ τὴν κεφαλὴν σου μὲ γλυκὸ νερὸ καὶ ἐκεῖ βλέπεις ἐν χυδαῖο μούτρο νὰ περιστρέφεται τριγύρω σου, γρυνίζον, μουμουρίζον, ἐμπνέον σε ἀηδίαν καὶ ἀπχορεῦον σε βναυσότατα νὰ χύσης ὀλίγο νερὸ νὰ πλυθῇς. Δὲν εἰξεύρομεν ποῖος εἶνε ὁ χοιροβοσκὸς αὐτῶν τῶν ὄντων, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου τὸν παρακαλοῦμεν νὰ τοῖς ἀπαγορεύσῃ νὰ γρυλλίζουν.

Εἶδες τὸ Συντακτικὸ τοῦ Κατεβαίνῃ;

— Τοῦ Κατεβαίνῃ;

— Ναί.

— Μὰ τί τοῦ κατεβαίνῃ;

— Τὸ Συντακτικὸ στοῦ κεφάλι.

Ζητοῦμεν διανομέα, ὄχι ἀγράμματον, νέον, δραστήριον, νοήμονα. Ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον μας.

Ο ΑΡΑΜΠΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἦτο δευτέρα ὦρα μετὰ μεσονύκτιον, ὦρα πονηρὰ-
Κακὴ ὦρα τοῦ φίλου Κορομηλά, ὅτε ποντικός βαρβάτος,
εἰς ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης συμφορᾶς τῶν πέντε ποντι-
κῶν βαρβάτων ποῦ χαλάσαν τὸ κρεβάτι τοῦ Κρητικοῦ
τῆς Βαβυλωνίας, ξετύρωσε τὴν μακρομούστακον μυτί-
σα τῆς μούρης τοῦ κεφαλάκι του, ἀπὸ τὴν νεωστὶ ἀνοι-
χθεῖσαν ποντικώτρυπὸν του, κατασκοπεύων, ὡς ἀγγλος
βολιδοσκοπὸς τὰ ὕδατα τῆς Ἀλεξανδρείας, πάντα τὰ ἐν
τῷ οἴκῳ τοῦ Δαλίπης, οὕτως πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἶχε
κάμῃ κατοχὴν φαμιλικῶς.

Ὁ νέος σπιτονοικιάτορας τοῦ Δαλίπης εἶχε ἐκτός τῶν
κοινοκτημονικῶν καὶ κομμουνιστικῶν καὶ τινὰς ἰδέας
εὐαγγελικὰς, καθ' ὅσον κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τοῦ
βίου του ἠτύχησε νὰ ἐπισκεφθῇ ὡς πλάνης τυχοθῆρας,
καὶ τὴν σχολὴν τοῦ Μακράκη καὶ τὰς εὐαγγελικὰς τοῦ
Καλαποθάκη καὶ Κωνσταντίνου, ἐκ τῶν διδαχῶν τῶν
ὁποίων ἀρπαξε τὸ αὐτί του μόνον τὸ τοῦ Χρυσοστόμου:

Τὰ σὰ, ἐμά.

Ρητὴν τὸ ὅποιον εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐφαρμώσῃ καθ'
ὅλον τὸν βίον του.

Ἠγάπα δὲ τὸ ρητὸν τοῦτο τόσον, ὅσον ἐσυχαινέτο
ἐκεῖνο τὸ ἄλλο, τό:

Φαγεῖν τὸν ἄρτον σου, ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου.

Πράγμα τὸ ὅποιον δὲν ἠνόησε νὰ ἐφαρμώσῃ ποτέ
Τούνηκτιον ἐδόξαζε καὶ ἠσπάζετο ὡς σοφίας πάσης
ἀνάπλεον, τό:

Ὁ δουλεύων ἐν τῷ ναῷ, ἐκ τοῦ ναοῦ καὶ τραφήσεται.

Ὁ δὲ φίλος ποντικός ἢ βαρβάτος εἶχε ἀξιώσεις νὰ
τραφῇ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Δαλίπης, διότι ἐν αὐτῷ εἰργάσθη
ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἡμερονύκτιον, σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις

μαλίστα, ὅπως διανοίξῃ τὴν τρύπα τῆς ποντικοφω-
λῆας του.

Εὐχαλε λοιπὸν τὸ κεφάλι του, ὅπως τὰ ἐν οἴκῳ περιε-
γασθῇ καὶ κάμῃ ἀπογραφήν τῶν ἐν αὐτῇ κοινῶν φαγωσί-
μων, ἅτινα, ἐνδεχόμενον ὁ Δαλίπης νὰ εἶχε προμηθεύσῃ
καὶ διὰ τὴν κοιλίτσα αὐτοῦ.

Ἐπειτα τί μπορεῖ νὰ φάγῃ ἕνας ποντικός ὅσον καὶ
ἂν ἦνε βαρβάτος, ἀπέναντι ἐνὸς ἀνθρώπου.

Μαλίστα πρὸ τοῦ ἐξέλθῃ πρὸς ἐπιθεώρησιν τοῦ σπι-
τιοῦ, ἔλεγεν ἐν μεγίστῃ ἀγανακτήσει πρὸς τὴν συμβίαν
αὐτοῦ καὶ λεχόναν ποντικίαν :

— Νὰ κάμῃς γούστο γυναίκα πόσας ἔχομε ν' ἀκού-
σωμε συκοφαντίας καὶ ἰδὼ ποῦ ἤλθαμε. Ἐνῶ αὐτῶν τῶν
ἀνθρώπων δὲν τοὺς φθάνει ἕνα καρβέλι στὴ καθῆσιν, ἔ-
χουν τὴν ἀναίδειαν νὰ λέγουν, καὶ ἂν ὀλίγο τοὺς τσιμ-
πίσωμε τὸ ψωμί, ὅτι :

— Ὁ ποντικός μὰς ἔφαγε τὸ ψωμί. Ἐπῆγαν οἱ πον-
τικοὶ καὶ μὰς ἔφαγαν τὸ τυρί. Σάματι ἡμεῖς νὰ ἤμεθα
ξένοι τοῦ σπιτιοῦ.

Ἀφίνοντες τὸν ποντικὸν στὴ τρύπα τοῦ ἐρχόμεθα εἰς
ἄλλα σπουδαιότερα ἀφηγήματα, καὶ τοι τὸ τοῦ παντι-
κοῦ εἶνε τὸ σπουδαιότερον πάντων.

Ἦτο, εἶπομεν, ἡ δευτέρα ὦρα σχεδὸν μετὰ μεσονύ-
κτιον ὅτε ἐπέστρεψε τὸ τελευταῖον τραῖν, τὰ ἀπομεινάρια
τοῦ Φαλήρου κοιμίζον.

Εἰς ἕνα τῶν βαγωνίων ἀνδρόγυνον κατὰ μόναν, δὲν ὑ-
πῆρχον ἐν αὐτῷ ἄλλοι ἐπιβάται, εἶχεν ἀρχίσει γλυκειὰς
κουβέντες.

Ἐλεγε δὲ ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν σύζυγον, ἔγκυον οὖσαν πρὸ
μηνός.

ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΝΥΞ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ.

(Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου γυναικῶς νιούμμου).

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἡ μητέρα μου ἔκαμε νεῦμα μετ'
τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐπωφελήθησα τῆς ζωηρότητος μετ'
τὴν ὁποῖαν ἐχόρευον, ἐξῆλθον μετ' αὐτῆς ἐκ τῆς αἰθούσης.
Εἰς τὸν διαδρόμον οἱ ὑπηρετὰ οἱ ὁποῖοι ἐπηγαινοῦν-
χοντο, παρεμέρισαν διὰ νὰ περᾶσωμεν· ἀλλ' ἐνόησα ὅτι
οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἦσαν προσηλωμένοι ἐπ' ἐμοῦ μετὰ πε-
ριεργίας ἢ ὅποια μετὰ κατεδίωκε ἀπὸ τὸ πρῶν. Τὸ πρόσω-
πον τῆς μητέρας ἐξέφραζε συγκίνησιν· δάκρυα ἔτρεχον
ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της.

Πῶς ἦτο δυνατόν πράγμα τόσον εὐθυμον διὰ τοὺς μὲν
νὰ εἶνε τόσον θλιβερόν διὰ τοὺς ἄλλους;

Ἐγὼ οὐτε νὰ κλαύσω οὔτε νὰ γελάσω ἔχουσα διαθέ-
σιν, ἤμην συγχρόνως τεταραγμένη, υπερήφανος, ταπεινὴ,
εὐτυχὴς, ἀνήσυχος. Ἠσθάνομην ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἄλ-
θες χάος.

Ἄρ' οὐ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ἡ μητέρα

ἐστάθη πνευστιῶσα ἔλαβε μετὰ τὰς δύο τῆς χεῖρας τὴν κε-
φαλὴν μου καὶ μ' ἐρίλησεν εἰς τὸ μέτωπον, καὶ ἔπειτα
ἐρώναζε : Κιτίνα ! . . . Δὲν μετ' ἐσυνέκρινες πολὺ ἢ κρυ-
γὴ ἐκεῖνη διότι εἰζεύρω ὅτι ἀπ' οὗτου ἡ μητέρα ἐπάχυνε
ἀναθάσει μετ' δυσκολίαν τῆς κλίμακας· ἐσκέφθην λοιπὸν
ὅτι ἐστάθη ἐκεῖ ἐξερῶν μόνον καὶ μόνον διότι ἤθελε ν'
ἀναπνεύσῃ, χωρὶς νὰ φωνῇ, καὶ εἶπα μετ' οὗτον μου :
Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ ὦρα τοῦ κινδύνου . . . Ἐνόουν ἐν
τούτοις ὅτι ὑπῆρχεν εἰς κίνδυνον, ἀπειλητικὸς, κεκρυμ-
μένος, μέλλον νὰ ἐπισκῆψῃ ἐπ' ἐμοῦ . . .

Εἰσήλθομεν εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον· ἦτο χαριέστα-
τος, δροσερώτατος φιλαρεσκώτατος διακεκοσμημένος. Ἡ
κλίνη πρὸ πάντων ἦτο θαῦμα κομψότητος, ἀλλὰ ἡ ἀλή-
θεια εἶνε ὅτι μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας τὸ παρετήρησα. Κατ'
ἀρχὰς μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐμβῆκα εἰς σοβαρὸν τι μέρος.

— Ἰδοὺ τὸ δωμάτιόν σου, κόρη μου, μοῦ εἶπεν ἡ μη-
τέρα· ἀλλὰ, ἔλα πρῶτα ἐδῶ καὶ κάθησε πλησίον μου,
ἀγάπη μου.

Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας καὶ αἱ δύο ἐλύθη-
μεν εἰς δάκρυα.

Ἐπειτα ἐξηκολούθησε :

— Τὸ φίλημα τὸ ὅποιον μοῦ δίδεις τώρα εἶνε τὸ τε-
λευταῖον τὸ ὅποιον μοῦ δίδεις ὡς κόρη . . . Ὁ σύζυγός
σου . . . ὁ Λεωνίδας . . .

Ἐλαφρὰν ἀναφρικίαν ἠσθάνομην ἅμα ἤκουσα τὸ ὄνομα

— Αἱ, πῶς τοῦ φίνεται, Σοφία, αὐτὸ τὸ βαγόνι,
ἔτσι καθὼς εἴμεθα μόνος ; Σὰν ἐρημιὰ, αἱ ;

— Οὐφ, κέρει ἔχεις.

— Μὰ ἔχει γούστο νὰ ἦνε κάποιος ἔτσι στὴν ἐλευθε-
ρία του.

— Νκί· τώρα σοῦ κατέβησαν ὄλαις ἢ μεγάλας ἰδέαις.

Φερρούρρ. Μπᾶμ μπούμ. Σφσσ. Τράκ, τρικ, τρούκ.
Μπίμ, Σσμούμ, Κλάου, Σσσ, Πρρουουμπόμ, Μπίμ,
μπᾶμ, μπίμ, Στράου, Πρίτσ.

— Σῶσε, Παναγία, κραυγάζει ἡ γυνή.

— Διάολο, πᾶσι ἡ Ἀθήνα ἀναβοᾷ ὁ σύζυγος.

Σμουμάου. Φερρρ. Τρρρ. Βερμπᾶμ. Τσίτσ. Πλάου. Βββσ
Ρίμ, πᾶμ, φσσ, σπρίτ, τσαῦμ, Βερρμπόμμμ.

— Μάνα μου, βοᾷ ἡ μία καὶ πετιέται ἔξω χωρὶς κορ-
σὲ καὶ μετ' οὐκτικὸ τῆς ξετραχηλισμένο π.ουκάμισο.

— Μπαμπᾶ μου, ἀνακραυγάζει ἡ ἄλλη τρέχουσα στὴ
σκάλα μετ' ἕνα παπιῦτσι.

Ἄλλη σκηνή.

Τὸ ἀνδρόγυνον κοιμάται ὁ ἀνδρᾶς ἀφοῦ ἔπρε τὸν
πρῶτον ὕπνον εἶχε μισοξυπνίσει, καὶ ἐστριφογύριζε στὸ
κρεβάτι, ἐπὶ τέλους ἔχασε τὸν ὕπνον του, καὶ βαρυνό-
μενος νὰ καθῆται ἐξυπνος μόνος ἀρχίζει νὰ μουρμουρίζῃ.

— Εἶπα νὰ διώξῃ ἡ Μαρία τὰ κουνούπια. Ναί. Εἶπα
νὰ ξετινάξουν τὰ σεντόνια γιὰ τοὺς ψύλλους. Ναί. Εἶπα
νὰ ξεκοριάσῃ τὸ κρεβάτι. Ναί. Κουβέντ' αἰε μοναχός
σου. Κάμμια ὦρα θὰ μὰς φᾶν ζωντανούς. Κοιμήσου, ἂν
μπορῆς τώρα σὺ. Ἀκόμη ὡς καὶ ἡ μύγαις αὐταῖς φωνά-
ζουν. Μόνον τὰ βαθράκια τοῦ Ἰλισσοῦ λείπουν, γιὰ νὰ
γίνῃ τὸ σπῖτι μας θηριοτροφείο σωστό. Ἐχεις καὶ κῆνα
τὰ βρωμόσκυλα τῆς γειτονίας ποῦ δὲν σ' ἀφίνου νὰ
κλείσῃς μάτι. Γίνεσαι μύγαις ἢ δὲν γίνεσαι;

— Τί εἶνε, ἀνδρᾶ, ἐρωτᾷ ἀφηρημένη ἡ σύζυγος στρέ-
φουσα τὸ πλευρό της καὶ μόλις ἐξυπνώσα, σὺ μίλησες;

— Τί εἶνε; Εἶνε ἐκεῖνο ποῦ δὲν ξέρεις, εἶναι ἀποπλη-
ξία νὰ τὸν πιάσῃ κἀνέναν.

— Ἐχει πάλι ὄρεξι, τέτοια ὦρα ; Κοιμήσου.

— Ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ ; Μὰ θὰ με πέρνης γιὰ πολὺ ζῶν.

— Οὐ καὶ σὺ, τί μουρμουριάρης ποῦ εἶσαι. Ἐτσι μοῦ
τάκάμῃς πάντοτε, ὅταν θέλῃς νὰ με ξυπνήσῃς Σὲ ξέρω δὲ.

Χρρρ, Τρικ, τράκ, τρούκ, ζζζ, φερρμπᾶμ, μπούμ,
τράκ, τράκ, τρρρ, Μπούμμμ.

— Ἐλα τώρα νὰ λύσω τὰ μαλλιά σου.

Ἠσθάνομην ἀπερίγραπτον τινα δυσθυμίαν· εἰς ἐκάστην
καρφίτσα πίπτουσαν, εἰς ἐκάστην ταινίαν λυομένην ἢ
ταραχὴ μου ἐπετείνετο.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐσκεπτόμην, παρετήρησεν ὅτι
ἔφυγα ἀπὸ τὴν αἰθούσαν· καὶ λέγουν : Ποῦ εἶνε λοι-
πὸν ἡ νύμφη ; καὶ χαμογελοῦν . . . Καὶ ὁ Λεωνίδας
ἀνησυχεῖ. Τί κάμνει ; τί συλλογίζεται ; ποῦ εἶνε ;

— Ἐδοκίμασε τὸν μπονέ σου ; Κατίνα μου, μοῦ εἶ-
πεν ἡ μητέρα ἢ ὅποια εἶχε συνέλθει· μοῦ φαίνεται μι-
κρός, ὡμορφοκεντημένος . . . μαγεία !

Καὶ τὸν παρετήρησε πανταχόθεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκτύπησαν εἰς τὴν θύραν. Ἦσαν
ἡ θεία μου, ἡ νοῦα μου καὶ ἄλλαι συγγενεῖς. Ὀλων
ἐλαμπον οἱ ὀφθαλμοί, καὶ τὸ πρόσωπόν των ἐξέφραζε πε-
ριέργειαν, πονηριαν.

— Ὄ ! εἶσαι ἀγγελος ! μοῦ εἶπεν ἡ νοῦα μου προσ-
κολῶσα ἐπὶ τοῦ μετώπου μου τὸ σῦνήθες της ὕγρον φί-
λημα.

— Εἶσαι πολὺ ὠχρὰ, μικρούλα μου, μοῦ εἶπεν ἡ θεία
μου, μὴν τρέμῃς δὲ τόσον. Δὲν ἐβαλες λοιπὸν κάπου
καμμιά φιάλη κολῶνια, ἀδελφῆ μου ; προσέθηκε χαμη-
λότερα στραφεῖσα πρὸς τὴν μητέρα μου, εἰς τὴν ὁποῖαν
εἶχαν ξαναέλθει τὰ δάκρυα.

— Ναί, βάλει τὴν κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο, εἶπεν ἡ

ἐκεῖνη· ἐμεῖνα δὲ βεβηθὴ μὴ ἀκούουσα τίποτε ἐξ ὅσων
μοῦ ἔλεγε καὶ αἰσθηνομένη παραδοχὸν συγκίνησιν, τὴν
ὁποῖαν μὴ δυναμένη νὰ ἐκδηλώσω ἄλλως ὤρμησα εἰς τὴν
ἀγκλήν τῆς μητέρας.

Φαίνεται ὅτι τὴν ἐστενοχώρησα πολὺ διότι μετ' ἀπε-
μάκρυνεν ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ ψιθυρίζουσα :

— Ὄ ! μὴ με σφίγγῃς τόσον !

Ἐσκούπισε τὴν μύτην της καὶ τοὺς ὀφθαλμούς της μετ'
τὸ μικρὸν ἐκ βατίστας μανδύλι της καὶ χαμογέλωσα μοῦ
εἶπε :

— Τώρα ἀφ' οὗ σὲ εἶπα ὅσα μοῦ ἐπέβαλεν ἡ συνειδη-
σίς μου νὰ σοῦ εἰπῶ (κ' ἐγὼ δὲν ἤκουσα λέξι !) μοῦ φαί-
νεται νὰ ἐλαφρῶθηκα. Κόρη μου, ὁ σύζυγός σου εἶνε εὐ-
γενέστατος. Ἐχε ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὸν καὶ δέχου χω-
ρὶς ἀντίστασιν ὅτι προέρχεται ἀπ' αὐτόν. Τώρα πλέον
εἶσαι σύζυγος καὶ ὡς σύζυγος θὰ δοκιμάσῃς . . . ἀπὸ σῆ-
μερον . . . θὰ δοκιμάσῃς . . . (ἡ μαμὰ ἐβήξε ἐπὶ στιγ-
μῆν, καὶ κατέστειλε ἕνα λυγμόν· ἐνόησα ὅτι ἐζήτηε νὰ
εὐρῆ ἔκφρασιν τινε) . . . θὰ δοκιμάσῃς ἐκπλήξεις . . .
ὀδυνηρὰς ἴσως κατ' ἀρχὰς, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι θὰ εἶνε αἱ
θελτικώτερες ἀναμνήσεις τοῦ βίου σου . . . Κ' ἐγὼ
ὑπῆρξα νεόνυμφος ὅπως σὺ τώρα, καὶ ἐνηυμοῦμαι ὅτι τὸ
πρῶτον φίλημα τοῦ συζύγου προξενεῖ βῆγος . . . καὶ . . .
θμός . . .

Ἡ μητέρα μ' ἐρίλησε εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἔπειτα προ-
σέθηκε :

— Ἡ μητέρα μ' ἐρίλησε εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἔπειτα προ-
σέθηκε :

— Ἡ μητέρα μ' ἐρίλησε εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἔπειτα προ-
σέθηκε :

— Ἡ μητέρα μ' ἐρίλησε εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἔπειτα προ-
σέθηκε :

— Ἡ μητέρα μ' ἐρίλησε εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἔπειτα προ-
σέθηκε :

— Ἡ μητέρα μ' ἐρίλησε εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἔπειτα προ-
σέθηκε :

Πετιέται με τὸ σώβραχο ὁ σύζυγος, τραυλίζων:
 — Μωρὲ, ἐδῶ χαλᾶ ὁ κόσμος καὶ ἡμεῖς δὲν πῆραμε χαμπέρι. Τῆ κουμπούρα μου.
 — Στάσου, ποῦ θὰ πᾶς με τέτοιο χάλι, βοᾶ ἡ σύζυγος, κηδομένη τῆς ἐκθέσεως τοῦ σώβρακοφόρου συζύγου τῆς, σύρουσα αὐτὸν ἀπὸ τὴν νυχτικιά του.
 — Ἄφησέ με, σοῦ λέγω. Καὶ εἶνε μεγάλο τὸ κακό. Καὶ τῆς ξεφεύγει τῶν χειρῶν τρέχων ἐξω.

* * *
 Ἄλλη σκηνὴ μεταξὺ δύο φίλων συνοίκων.
 Ὁ εἰς ἐξκλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης λέγει πρὸς τὸν ἕτερον ἀναγινώσκοντα τὸν *Λίωνα* καθ' ἑκαστόν.
 — Ἐχει κένενα νέον περὶ τοῦ Ἀραμπῆ;
 — Νᾶ, τὰ δικὰ μας τὰ παστρικά τσανάκια ἐρρίχθησαν στὰ πλάτακα.
 — Ἔτσι αἱ; Κεὶ οἱ ναῦταί μας τί ἐκμαν;
 — Αὐτοὶ φανῆκαν ἄλλοι φελάχοι. Σκοτώσαν τόσους φελάχους
 — Ἔτσι αἱ; Καλὰ νὰ τοὺς κάμουν τοὺς κερκατάδες.
 Ἐχει κένενα ἄρθρο κύριον, ἀπὸ κείνα τὰ μικρά του τὰ πεντάστηλα; Διαβάσε τό μου, κκυμένε, νὰ με πᾶρη ὁ ὕπνος... Καὶ πῶς σοῦ φάνηκε ἐκείνη ἡ χονδρὴ ποῦ ἤτανε κολλητὰ μου στὸ τραυλάκι;
 — Τίχως; χειμωνιατικὸς ὄμως.
 — Δηλαδή, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶνε ἀδελφὲ, αὐταῖς ἡ χονδράς γυναικὲς γιὰ τὸ καλοκαίρι... εἶνε... ἔτσι... πῶς νὰ στὸ πῶ... Δηλαδή ἐμένα δὲν μοῦ ἔκρεσον... Σεμπέρδεψε.
 — Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶμαι καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ κῆμμία φορὰ συμβαίνει νὰ ἦμαι καὶ τῆς ἐναντίας.
 — Κεὶ ἡ Λαζὰλ πῶς σοῦ φάνη;
 — Καλλίτερον μοῦ ἄρεσε ἡ ἄλλη ἢ Πυγμαλίονα μετὸ κοντὸ πνταλονάκι... Δὲν τοῦ λέγω, ἡ Γαλάτεια

ἔχει κατὶ γουργουρισμὸς στὸ τραγοῦδί της, σὰν πουλιού φωνή, ἀλλὰ ἡ Πυγμαλίονα σοῦχε κατὶ γάμπαις... Ποδάρι ἡ-ο κείνο ἡ...
 Φρρρρ, στᾶγγ, μπᾶμ, φῆζ, τρούγκ, φσσσ, σπιμ, σμπᾶμ, σρρρ, μπούμ.
 — Μωρὲ πῆρε φόκο ἡ Ἀθήνα. Ὁξω.
 — Ὁξω.

* * *
 Ἐκεῖ, ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς πόλεως, πρὸς τὴν ἁγίαν Τριάδα ἐν μικρᾷ ἀκανονίστῳ πλατείᾳ ἀπὸ τῆς δευτέρας ὄρας τοῦ μεσονυκτίου συρρέουσι ὄλοι οἱ κηπουροὶ τῶν πέριξ τῶν Ἀθηνῶν κήπων, ὅπως πωλήσωσι τὰ προϊόντα αὐτῶν εἰς τοὺς τῶν Ἀθηνῶν μανάβιδες.
 Ἡ νυκτερινὴ αὐτὴ ἀγορὰ ἔχει τι τὸ ρωμαντικόν. Κάρα πληρὴ ὄσπριων, ὄνοι φορτωμένοι, ἵπποι, ἐδῶ σωροὶ πατατῶν, ἐκεῖ ἀγγουριῶν, ἀλλαχοῦ ὄρη πεπονιῶν καὶ ὄ, τι ἄλλο φύεται ἡ γῆ, ὅλα φύρδην μίγδην εὐρίσκονται ἐκεῖ ἐκτεθειμένα.
 Τὸ παζάρι εἶνε ἐπάνω εἰς τὴν ἀκμὴν του.
 Περιβολάρης.—Αἱ, πόσα θὰ μοῦ δώσης τὸ γάδαρο μετ' ἀγγούρια; Νὰ μὴ μοῦ γυρεῖς πάλι τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα σου.
 Μινάβης.—Τὸ τροφαντὸ πρᾶγμα ἔχει τὴν ἀξία του.
 Περιβολάρης.—Καλὰ; Πᾶμε νὰ πάρουμε ἕνα ὀρεκτικὸ καὶ τὰ λέμε
 Ἄλλος πρὸς ἄλλον.—Τὴν πατάτα πόσο; Εἶνε μικρὰ ἢ μεγάλη;
 Περιβολάρης.—Καὶ μεγάλη καὶ χονδρὴ. Θέλεις νὰ κύνουμε πρᾶξ; Ἐχῶ πρᾶγμα καλὸ, πᾶμε νὰ σοῦ τὸ δεῖξω.
 Τρίτος.—Ἐρερες, πατριώτη, καλὴ ντομάτα;
 Περιβολάρης.—Ἀγγουρη καὶ στρογγυλὴ.
 Μανάβης.—Καὶ ὡς πόσο τὸ γομάρι;
 Μπούμμμμ, Φρρρρ.

νονά μου. Τὸ πιτσουναί μου! θαρρῶ πῶς εἶμαι ἐγὼ εἰς τὴν θέσι του...
 Εἰς τὰς λέξεις ταύτας αἱ κυρίαί παρατήρησαν ἀλλήλας καὶ ἐξεκαρδήθησαν. Δὲν ἔχετε ἰδέν ποῖαν ἐντύπωση μοῦ ἐπροξένει ἡ ἀδικητικὸς ἐκείνη εὐθυμία.
 Ἀπεφάσιον νὰ μὲ ἐκδύσου ἐκεῖνα. Καὶ ἐμπέρδουον ταῖς δαντέλας μετὰ κομβίς, καὶ ἐγέλων.
 — Τί μπράτσα! τί ὤμοι! Δὲν τὸν κακοτυχίζω τὸν ἀνδρουλάκη της.
 — Κ' ἐγὼ δὲν τὴν κακοτυχίζω εἶπεν ἡ θεία μου. Μὴ κοκκινίζης δὲ, Κατίνα μου! ὁ Λεωνίδας της εἶνε ἕνας εὐμορφονὸς ποῦ νὰ τὸν πιῆ μετὰ ποτῆρι.
 Ἄφ' οὗ ἐξεδύθη ἐῖσθλον εἰς μικρὸν κομμωτήριον ὅπως συμπληρώσω τὴν νυκτερινὴν μου ἐνδυμασίαν. Ἐπὶ τοῦ μαρμαρόου τῆς τραπέζης εὐρον πέντε ἐξ φιαλιδία περιεζωσμένα μετὰ ταινίας ῥοδινας, λευκάς καὶ κυανᾶς ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε φροντίσει ἡ θεία μου. Ἐσθάνθη ὅτι τὸ αἶμα ἀνέβαινε εἰς τὴν κεφαλὴν μου· τὰ ὦτα μου ἐδόμουν φρικιδῶς. Τόρα ὅτε κρινῶ ψυχρῶς τὰς τότε ἐντυπώσεις μου, ἐνοῶ ὅτι τὸ κατέχον με αἰσθημα ἦτον ὁ θυμός. Ἦθειον νὰ ἦμην εἰς τὴν σκοτεινότεραν καὶ ἀγριότεραν γωνίαν τῶν δασῶν τῆς Ἀμερικῆς, τόσον με ἐσχιδάλιζε ἡ περίεργος ἐκείνη τρυφερότης τῶν περὶ ἐμέ. Ἦθειον μίαν στιγμὴν σιγῆς, ἡσυχίας, μονώσεως ἤθειον νὰ συνδιαλεχθῶ ὀλίγον μετὰ τὸν ἑαυτὸν μου, νὰ ἴδω εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου.

Ἐν τούτοις διὰ τῆς ἡμιανοίκτου θύρας, ἤκουον τὰς τέσσαρας ἐκείνας κυρίας ὁμιλοῦσας χαμηλῶφῶνας, καὶ καταστελλούσας τοὺς γέλωτάς των· ποτὲ δὲν τὰς εἶχον ἰδεῖν τόσον εὐθύμους. Ἐλαβὰ τὴν ἀπόφασίν μου, διηλθον διὰ μέσου τοῦ θυραίου καὶ ὤρμησα εἰς τὴν κλίνην μου... εἰς τὴν κλίνην! Δὲν ἐβράδυνα νὰ παρατηρήσω ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἡ μικρὰ μου κοριτσιάτικη κλίνη. Αὐτὴ ἦτον πελωρία καὶ ἐδίστασα ἐπὶ στιγμὴν μὴ γνωρίζουσα πρὸς ποῖον μέρος νὰ διευθυνθῶ. Ἐσθάνομην ἄλλως τε συναίσθημά τι φυσικὸν πλήρες γλυκύτητος. Ἡ κλίνη αὐτὴ ἦτο γλαυρὰ καὶ δὲν εἰζέυρω ποῖαν εὐωδίαν ἀπέπνεον τὰ μετὰξωτὰ σκαπάσματα, ἠσθάνομην ὅτι ἐβυθίζομην εἰς τὸν σωρὸν ἐκείνων τῶν πτίλων· τὰ προσκέφαλα διπλάσια τῶν συνήθων καὶ περιεκοσμημένα μετὰ μακρὰ κεντήματα ὑπεθλίβοντο ὑπὸ τὴν κεφαλὴν μου, ἥτις παρεχώνετο ἐν τῷ μέσῳ. Ἀλλὰ ὅλα ταῦτα δὲν κατεπράνουν τὸν πυρετὸν τοῦ πνεύματός μου καὶ τὴν ἀνυπομονησίαν (πῶς νὰ τολμήσω νὰ σᾶς τὸ εἶπω;) τὴν ἀνυπομονησίαν τῆς καρδίας μου. Ναι, ἐν μέσῳ τῆς συμπλοκῆς ταύτης τῶν συγκινήσεων, διέκρινον ἀνεξήγητόν τινα ἐπιθυμίαν, ἥτις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὠρθεύτο καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ ὕψος καὶ μοὶ προσμειδία ἄλλ' ἐφοδοῦμην, καὶ τὸ φάντασμα τοῦτο θὰ ἦτο φρικαλέον, ἀν δὲν ἀνεγνώριζον συγχεχμμένες εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὸ βλέμμα τοῦ Λεωνίδα καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν του τὸ ξανθὸν καὶ λεπτὸν ἐκεῖνο μουστακάκι τὸ ὅποιον τὸσάκις ἔπιασα εἰς τὸ ὄνειρόν μου. Ἦτο ἐφιάλ-

Μέγα ἠφαιστίον ἐξερράγη ἐκ τῶν ἐγκατῶν τῆς γῆς. Φλόγες καὶ καπνὸς πληροῦσι τὸν αἰθέρα, ὃν κεραυνοὶ πολύχροι διασχίζουσι μετὰ πατάγου, ὡς χιλιάδες πύρινοι ὄφεις. Τὰ ζῶα καταπλαγέντα τρέπονται εἰς φυγὴν, κάρρα ἀνατρέπονται, οἱ γὰρδαροι μετὰ ὀγκηθῶν κλωτσοῦν καὶ ῥίπτουν τὰ κορίνια των, πληροῦται ἡ γῆ παντὸς εἶδους λαχανικῶν, τρέχουν οἱ ἄνθρωποι κατάπληκτοι, ἐν φωναῖς καὶ ἀλλαλαγμοῖς, ἐνῶ οἱ ἐν τῇ πόλει πολῖται ἐξορμῶσιν ἡμίγυμνοι· ὁ στρατὸς τίθεται ἐπὶ ποδὸς καὶ οἱ κώδωνες ἤχουσι μετὰ τῶν σαλπίγγων πυρκαϊάν. Τὸ ἠφαιστίον ἐξερράγη μετὰ βρόμου, καπνοῦ, φλογῶν καὶ κεραυνῶν δις ἔτι. Ἄπειρον πλῆθος λαοῦ πουκαμισοφόρου καταθάνει ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς, ὅπου εἶχον παραταχθῆ ἡμίγυμνοι ἐκ τοῦ Γκαζ ἐξορμήσασαι πᾶσαι αἱ ἱερόδουλοι τῆς πανδήμου Ἀρροδίτης.
 — Ἐξερράγη τὸ γκαζ. Σῶσον, κύριε, τὸν λαόν σου. Πάει ὅλη ἡ πόλις Ἦσαν αἱ μόναι φωναὶ ποῦ ἤκούοντο. Ἐν γένει τὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος παρῖστα θέαμα Ἀλεξανδρινοῦ πανολέθρου.

λωμα γενόμενος τῶν φλογῶν, ἀφοῦ ὡς ἄλλος Ἀραμπῆς ἔφερον εἰς ἀναστάσειν τὰς Ἀθήνας, κλαίουσι δὲ τὴν μνήμην αὐτοῦ οἱ περιβολορομανάβιδες, τῶν ὁποίων ποδοπατηθὲν κατεστράφη τόσο πρᾶγμα. Καὶ ἦσαν τὴν ἐπιούσαν ἔρημα τὰ μανάβικα ὡς σημεῖον πένθους μέχρι μεσημβρίας.

Παλιάνθρωπος.

ΕΞ ΕΛΒΕΤΙΑΣ
ΕΠΙΣΤΟΛΗ Α΄.

Ἐν Βασιλείᾳ, τῇ 29 Ἰουνίου 1882.

Ι

Ἦτο ἡ πρώτη θερινὴ ἑσπέρα τοῦ Ἰουνίου. Ὁ ἐπὶ μακρὰς ἡμέρας ὑπὸ σκοτεινῶν νεφελῶν κεκαλυμμένος οὐρανὸς ἤρχισε πάλιν δεικνύων τὸ γλυκὺ χρώμα του καὶ μαλακὴν θερπνὴν αὐρα ἐκαθάριζεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν τελευταίων μελανῶν κηλίδων. Πυκνὴ ὀμίχλη ἀνήρχετο δρομαίως ἀπὸ τῶν δασυφύλλων κορυφῶν τοῦ Ἰούρα, οὐ αἱ τελευταῖαι προβολαὶ μέχρι τῆς πόλεως κατέρχονταν, μαγευτικὴν σειρὰν λόφων συνδέδρων ἀποτελοῦσαι, καὶ ἡ φύσις ἀνέβαλλε πάλιν ἀκμαία καὶ ζωηρά. Ἰστάμην ἀκίνητος πρὸ τοῦ παραθύρου μου, ἐπὶ τοῦ προσώπου εὐχαρίστητος δεχόμενος τὰς τελευταίας τοῦ δύνοντος ἡλίου ἀκτίνας, διὰ τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν πλατάνων καὶ καστανεῶν διηκούσας καὶ τὴν σιερὰν ὑπὸ τοῦς πυκνοῦς τῶν δένδρων κλάδους ἀποτελουμένην στοὰν δι' ὠραιότητας χρωμάτων κατακοσμούσας.

τῆς βασιανίζων με διὰ τῆς γλυκύτητός του, καὶ τὸν ἀπειδωκὸν δι' ὄλων μου τῶν δυνάμεων ἐκ φόβου μὴ με μεθύσῃ.
 Τέλος πάντων αἱ κυρίαί ἐτηκώθησαν καὶ ἀφ' οὗ ἐρριψην ἐν βλέμμα τριγύρω εἰς τὸ θυμάτιον, ὅπως βεβαιωθῶσιν ὅτι τίποτε δὲν ἔλειπε, ἐπλησίασαν εἰς τὴν κλίνην.
 — Καλὴ νύκτα, Κατίνα μου, εἶπεν ἡ μητέρα κύψατα πρὸς ἐμέ.
 Μὲ ἐρίλησε, ἔφερε τὸ μανδύλι της, τὸ ὅποιον ἔγεινε σὰν στοῦπωμα, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐξῆλθε μεθ' ὄρη.
 — Καλὴ νύκτα, μοῦ εἶπε καὶ ἡ θεία μου· καὶ εἶτα χαμηλοφῶνας: Τὸν ἀγαπᾶς πολὺ αἱ; Ἡ πονηρή! δὲν ἀποκρίνεται... Αἱ λοιπὸν ἀφ' οὗ τὸν ἀγαπᾶς τόσο πολὺ μὴν τοῦ τὸ πῆς, τᾶκυσε; Ἄλλὰ σὺ νυστάζεις. Καληνύκτα, πουλάκι μου. Καὶ ἀνεχώρησε χαμογελάσασα.
 Τέλος πάντων ἤμην μόνη. Ἐτεινον τὸ αὖς μου. Αἱ θύραι ἐκλείοντο· ἤκούετο τὸ κυλίνδημα τῶν ἀμαξῶν ἐν τῇ ὁδῷ, ἡ φλέξ δύο κηρίων ἐπὶ τῆς ἐστίας θεθεμένων ὑπέτρεμεν ἐν σιγῇ καὶ ἀντηνακλάτο ἐν τῷ κατόπτρῳ. Ἡ τελεία αὕτη μόνωσις μετὰ τοσοῦτον θόρυβον, καὶ ἴσως ἄλλη τις αἰτίτιζ, ἦν δὲν ἐτόλμων νὰ ὁμολογήσω πρὸς ἑμαυτὴν, τοσοῦτον μ' ἐτάραξαν, ὅστε ἤρχισα νὰ τρέμω ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἐχῶθη ἐν τῇ κλίνην, καὶ κατέφυγον πλησίον τοῦ τοίχου, σφιγντά περιτετυλιγμένη ἐν τῷ ἐφαπλώματι. Μοὶ ἐφαινετο ὅτι ὁ τοίχος οὗτος με

ὑπερῆσπιζε... τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸ ἐν μέρος. Προσεπάθησα νὰ ἀνκλογισθῶ τὴν τελετὴν τῆς πρῶτης, τὸ γεῦμα, τὸν χορόν ἔλεγα, κλείουσα τοὺς γρόνθους μου διὰ νὰ συγκεντρώσω τὴν προσοχήν μου: Τί φορούσε ἡ Μαρία; — Ἐφορούσε... ἐφορούσε... φορούσε... σέ... ἐπνευλάμβανα τὴν λέξιν δυνάτᾳ ὅπως τῆς δώσω περισσότεραν ἰσχύν καὶ ἐπιβάλλω τὸ πνεῦμά μου νὰ ἀπαντήσῃ ἄλλ' ὅ, τι καὶ ἂν ἔκαμαν μοὶ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποδιώξω ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου μίαν σκέψιν ἥτις κατεῖχε δέσιμον τὸ πνεῦμά μου.
 — Ὁὲ ἔλθῃ; τί κῆμνε; ποῦ εἶνε; ἴσως ἀναβαίνει τὴν σκάλα. Πῶς θὰ τὸν ὑποδεχθῶ;
 Τὸν ἠγάπων ὦ! ἐξ ὅλης καρδίας, εἰμπορῶ νὰ τὸ ὁμολογήσω τόρα, καὶ τὸν ἠγάπων ἐκ βάθους, ἐκ βαθυτάτων! Ὅπως τὸν ἀναπολήσω κατεβαίνον εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς καρδίας μου, ἔστυον τὸν σῦρτην ὄπισθεν τῆς θύρας καὶ ἐχωνόμην εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν. Ἐκεῖ εἰς τὴν κρύπτην μου ἠσθάνομην ἑμαυτὴν ἑτοιμὸν διὰ πολλὰς θωπείας, ἐλογάριαζα κατὰ ἑκατοντάδας τὰ ἠχηρὰ φιλᾶκια τὰ ὅποια ἐδοκίμαζα ἡ ἴδια ἐπὶ τῶν ἰδίων μου βραχιόνων, καὶ τὰ ὅποια μοῦ ἐφαίνοντο πολὺ γλυκὰ ἂν τὰ ἐλάμβανον· εἶχον πολλὰ πρᾶγματα νὰ τοῦ εἶπῶ, εἶχα νὰ τοῦ παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας του ὅλα τὰ κλειδιά τῆς καρδίας μου... Ἀλλὰ ποῦ θὰ εὐρίσκον τὸ θάρρος νὰ τὰ κάμω ὅλα αὐτὰ; Θεέ μου! Τί δυστυχὴς ποῦ ἦμην εἰς τὴν γωνίαν μου ἐκείνην!

Απελάμβανα θέαμα, του οποίου δ' ως Μάρτιος τραχύς, υγρόψυχρος και νεφελώδης Ιούλιος είκοσι δ' ως ημέρας με είγε στερήσει. Η ακούρατος χελιδών, ήτις κατά τον Μάιον παίζουσα έβασε δια των έλαφρών πτερόγων της τας ύέλους του παραθύρου μου, επανήρχετο πάλιν ζωηρά μετ' ακυρην άπουσίαν, και ισχυρόγυμος την φορὰν ταύτην δέν έπαυε τερτίζουσα οξείως εις το ούς μου τούς άτέχνους, αλλά τερπνούς φθόγγους της. Η έσπέρα ήτο πραγματικώς ωραία. Η σκυθρωπότης και μελαγχολία, απ' ής αδύνατον ήτο ν' απαλλαγώ, έφόσον ο χειμερινός εκείνος καιρός επιμόνως ήμφισβήτει το κράτος του λαμπρού φωστήρος κατ' αυτόν τον Ιούλιον, εξηφανισθη τώρα άστραπτικώς. Επί των κιγκλιδών, αλίτινες το εύσπερβλητον πρόχωμα μεταξύ του πρό του παραθύρου μου κήπου και του γειτονικού σχηματίζουσι, νωχελώς έστηρίζετο περικαλλής γείτων, προσπαθούσα να στερεώση επί του στήθους δροσερόν βόδιον. Άλλ' ή πονηρά ακανθα εκέντησε τους τρυφερούς δακτύλους και ή έλαφρά κραυγή της πονησάσης ήκούσθη συγχρόνως με τον ιδιόκον μου συμπαθείας στόνον. Άλλά βόδα και γυναίκες, γλυκεία αύρα και χροσίζουσαι του ήλιού ακτινες, πτηνών κελιάδμα και έσπερινή δρόσος εινε τόση ποιήσις, ώστε εις την πλημμύραν των αισθημάτων καμμία άλλη σκέψις δέν δύναται πλέον ν' άντιστη. Έπέταξα επί της τραπέζης το βιβλίον, όπερ εκράτουν εις τας χείρας και άνεσκήρτησα τόσον βιαίως από της θέσεώς μου, ώστε ή ευμουςος χελιδών μου εκκατέλιπε την θέσιν της παρευθής, έγγύς του προσώπου σχεδόν της καλής γείτονος παρπιταμένη.

— Έτρόμαξες το άθωον πτηνόν, έψιθύρισε με φωνήν επιπληκτικήν δια των κιγκλιδών. Είσαι κακός!
— Έγώ! όχι, κυρία μου. Τώρα αυτήν την στιγμήν τρυφερώτατα αισθήματα πλημμυρούν την καρδίαν μου. Έγώ κακός!

Από καιρού εις καιρόν, μου έφαινετο ότι ήκουον κρότον τινά, κατέστειλον την άναπνοήν μου και έτεινον το ούς μου. Τέλος πάντων ήλθε μία στιγμή καθ' ην το δάπεδον εκρότησε, μία θύρα ήνοιχθη εις τον διάδρομον μετά μυρίων προφυλάξεων και ήκουσα το τριζιμον υποδήματος... υποδήματος! ήμην τρελλή. Δι' ακουσίου κινήσεως ειλικυσα το κάλυμμα μέχρι της κάτω σιαγόνας μου και άνεκραξα έντός μου;

— Θεέ μου προστάτευσέ με! και σχεδόν προσέθηκα ακουσίως: Άλλά να μη με προστατεύσης ύπερ το δέν, Κύριε. Διότι ήσθκνόμην άκράτητόν τινα ήδονήν, διότι δέν ώπισθοδρόμουν πρό του κινδύνου και διότι ήμην εκτεθειμένη εις αυτόν καθ' ολοκληρίαν. ειξεύρω ότι επί του πεδίου της μάχης οι στρατιωτικοί αισθάνονται παρομοίαν συγκίνησιν.

Το υποδήμα επάυσε να τριζή, και ήκουσα πλησιέστατα έμοι όπισθεν του χονδρού εκείνου φαινομένου τοίχου έλλ' όστις ήτο άπλουδ λεπτότατον διατειχίσμα, σκίμποδα τινα κυλιόμενον επί του τάπητος, έπειτα μικρόν ζήρην βήχα, όστις μοι έβράνη πάλλον εκ συγκινήσεως. Ήτο εκείνος. Άνευ του διατειχίσματος θα τον ήγγιζα με το δακτύλον μου. Μετά τινος στιγμάς, ήκουσα θά-

— Ναι, ναι! αυτά τα ζεύρω. Οι άνδρες εινε κακοί, τελείωσε! Άλλά... άφησε τώρα αυτά. Έγώ εδω έχω άλλας σκέψεις. Σεις οι Έλληνες...

— Τι πάλιν ήμεις οι Έλληνες; Ημεις είμεθα κακώτεροι των άλλων;

— Όχι!... Άλλα θέλω να ειπώ. Σεις οι Έλληνες γεννώμενοι και τρεφόμενοι εν τωσαύταις άναμνήσεσι του μεγάλου παρελθόντος του λαού σας, εκ φύσεως χαρίσματα ενός ευγενούς λαού φέροντες, κατοικούντες την κλασσικήν εκείνην γήν, όπου πας κλώνος δέ-δρου μιαν νόμφν άναμνήσεσι και πας λίθος τά Ιχνη ενός Θεου άκόμη φέρει, σεις οι Έλληνες με τον εκείποτε κυανούν ουρανόν σας, με τας γλυκείας αύρας του μεσημερινού κλιματός σας, σεις ειθε ευτυχείς άνθρωποι. Έδω ο κόημος έγεινεν άνάποδος! εινε θέρος αυτό; Φαίνεται ότι οι κρυσταλλώνες των Άλπεων θέλουν πάλιν να καλύψουν έλην την χώραν των Υπερβορείων, ως ποτε πρό χιλιώνων αιώνων. Τι θα γίνουσι τότε οι άνθρωποι; πές μου;

— Νά! Θα κάμουν καλά να έλθουν εις την Έλλάδα, απάντησα εγώ σχεδόν κατειρωνεύμενος του ένθουσιώδους ύφους της ποιητικής γείτονος.

— Πονηρέ! Άλλά με την άλήθειαν δέν έχεις άδικον. Πρό μικρού ήμην εις μιαν φίλης μου. Άνεγίνωσκε την «Γερμανικήν Έπιθεώρησιν» και το βλέμμα μου έπεσε κατά τύχην επί του άρθρου «έπιστολαί ιδιωτικάί του Πράκτες—Όστεν εξ Αθηνών.» Μετά τίνος ένθουσιασμού και χαράς νομίζεις άνέγνωσα τας περί του έλληνικού λαού κρίσεις ενός τόσο σπουδαίου παρατηρητού! Η Δύτις, λέγει, έμοιάζει πρός χλωμήν, σχεδόν χοιραδικήν κόρην των σαλονίων. Η χαρίς της έμαράνθη και ή ύγειά της έσαλεύθη. Η Έλλάς όμως εινε, ή νέα Έλλάς, βουδύχρους, ύγιής, πλήρης ζωής κόρη, χωρική άν θέλης άκόμη μάλλον παρά άστή, αλλά με πολλὰς χάριτας προικισμένη και δια τουτο πλήρης μέλλοντος. Αι παρα-

ρβον σχεδόν δυσδιάκριτον επί του τάπητος' ο τόσον άσθενής ούτος θόρυβος άντήχησεν έντός της κεφαλής μου μετά καταπληκτικής δυνάμεως. Έξασφα ή άναπνοή μου και ή καρδία μου έσταμάτησαν συγχρόνως' ήκουσα κτυπήματα εις την θύραν.

Τα κτυπήματα ήσαν πλήρη έχεμυθίας, πλήρη παρακλήσεως και άβορροσύνης. Ηθέλησα να ειπώ: Εισέλθετε! αλλά δέν ειχον πλέον φωνήν και έπειτα έπείραζε ν' αποκριθώ Εισέλθετε, έτσι, όρθά κοφτά; Το εισέλθετε αυτό μου έβράνη φρικωδώς χονδροειδές και δέν ειπα λέξιν. Ηκουσα εκ νέου κτυπήματα. Θα έπροτίμων, με την άλήθειαν, ο κτυπών να σπάση την θύραν με τον πέλεκυν ή να καταβή από την καπνοδόχην. Έν τή άγωνία μου έβηξα έλαφρώς υπό το κάλυμμα. Αυτό έφθασε, ή θύρα ήνοιχθη και έμάντευσα εκ της άντανακλάσεως των κηριών ότι μεταξύ αυτών και έμοι παρενετίθετο τις τον ίκασον δέν έτόλμων να ιδω...

(Έπιτα το τίλος).
Μαργκόλος

τηρήσεις αυται μοι έβράνη ότι έδιδον απάντησιν εις τας ποικίλας σκέψεις, αλίτινες όλίγας στιγμάς πρότερον τον νοούν και την καρδίαν μου έψησχόλουν. Η πραγματικότητα, ως την βλέπω καθ' ήμέραν ένωπιόν μου, περιέχει τόσας αντιφάσεις! Βλέπεις, αυτός ο ουρανός ήθελε κατ' αυτάς να μάς στερήση των αγαθών, τα όποια κατά την ώραν αυτήν του έτους πλουσιοπαρόχως θέλει να μάς δώση ή φύσις. Και ήμετε οι άνθρωποι μήπως ζητούμεν ή μάς τουλάχιστον να καλλώνωμεν τον βίον μας όσον καλώς δυνάμεθα; Περί τί άγωνίζεσθε ή κοινωνία σήμερα; Ποια εινε τα ιδανικά της; Η ευδαιμονία υπό τον πεζότατον τύπον της οικιακής έξασφαλίσεως ενός εκάστου ζωόντος, νοσούντος ή αποθνήσκοντος εινε ή ύψιστη ιδέα των ιδεολόγων και ο τα πάντα ανατρέπων κοινωνισμός το σύνθημα του όχλου. Ναι, ήμετε διήλθομεν τους χρόνους της ποιήσεως, πεζός εινε ο βίος μας. Όζύνωμεν τον νοούν, ασπλάγχθως έμπήγοντες πανταχοϋ την κριτικήν κοπίδα, τεμαχίζοντες και καταστρέφοντες το πνεύμα, και τα αισθήματά μας ζητούμεν να ιδώμεν ή όσφρανωμέν εις τα μόρια του έγκεφάλου ή του αίματός μας, αισθηματικοί πρός την ύλην και άναισθητοι πρός το ίδιον ήμων αισθημα της χαράς, της έλπίδος, της άγάπης. Αυτή εινε τώρα ή πεζή ποιήσις μας, ή επιστήμη μας θέλω να ειπω, τα φωτά μας. Υλικοί και πεζοί, όταν τοιούτοι καταντήσουν οι λαοί, τότε εινε κατά το ήμισυ έν παρακμή. Η εποχή ήμων παρήλθεν. Ίσως άνιχούν άλλοι λαοί άλλαχοϋ, των όποιων ο βίος περισσότερον Ικανοποιεί την ποιητικήν καρδίαν του ανθρώπου. Αυτό, νομίζω, λέγει ο επαινέτης σας Γερμανός περί του έθνους σου. Μη δέν κατέστησε νέαν πατρίδα του ο μεγαλοφυής υιός της ύπερηφάνου Άλβιόνος την πατρίδα σου, Έλλη; Διατί έζήτησεν εκεί τον τάφον του;...

Η ευγλωττος ρήτωρ έστει επί μικρόν ένταυθα, θεωρουσά με προσεκτικώς ίνα μαντεύση τίνα έντύπωσιν μοι έκαμαν οι λόγοι της.

Έγώ κατά το ήμισυ μόνον είχα προσέξει εις την ένθουσιώδη όμιλίαν της, θαυμάζων μάλλον την φαντασίαν και τας γνώσεις της λαλούσης ή την πλήρη άλήθειαν των λεγθέντων.

— Τι σκέπτεσαι λοιπόν; μ' έρωτᾶ αυθις διακόπτουσα την βραχείαν σιωπήν.

— Ίσως λαλείς όρθότατα. Άλλως τοιούτοι ευφημοί λόγοι περί του έθνους μου έχουν τόσην γοητείαν, ώστε δέν τολμᾶ να εκφράσω τι έναντίον των σκέψεών σου.

— Όχι οι λόγοι μου, ή πατρίς σου, Έλλην, γοητεύει την καρδίαν και άνυψοί την φαντασίαν. Η δέν ειθε αρκούντως ευτυχείς ζωόντες επί του εδάφους, όπου τόσα λαμπρά και ένδοξα έτέλεσαν οι προπάτορές σας;

— Μόνον κατά το ήμισυ, απήνητσα μετά τίνος ψυχρότητος.

— Μαντεύω, μοι ειπεν έμφαντικώς. Τον φιλον σου Θερίσον—έννόει τον έγγονον του μεγάλου φιλέλληνος— ήκουσα διηγούμενον άξιόλογον διήγησιν. Ευρίσκετο έν ξενοδοχείω έν μεγαλοπόλει τινι της Γερμανίας, όπου ειχε την ευτυχίαν να βλέπη καθ' ήμέραν παρά την τράπεζαν ένα κύριον Baron von Goethe. Ο άνθρωπος αυτός παρά το μέγα όνομα, όπερ έφερεν, έφαινετο δυστυχέστατος, ισάκις παρετήρει ότι περίεργα βλέμματα των όστραπέζων έρρίπτοντο επ' αυτόν. Δέν του έλειπε τίποτε, μόνον το μέγα όνομα τᾶ ήτο άνυπόφορον βάρος. Γόνος του μεγίστου των Γερμανών ποιητών ήσθάνετο ότι ή ευ-

τυχία του αυτη τον καθίστα άληθώς δυστυχῆ ένώπιον των ανθρώπων, αλίτινες εις τον αγαθόν Goethe τίποτε άλλο δέν εύρισκον άναμνησκον τον μέγαν προπάτορα ή το όνομα... μόνον το όνομα.

— Ναι, κ' εγώ ήκουσα την αυτην ιστορίαν, και κακώς δέν έμάντευσε.

Η ύψηλης μορφώσεως εύμοιρούσα κυρία εκρυπτε προφανώς έν ταις λόγοις της και έν άλλο νόημα, εις το όποτον εγώ κατ' αρχάς διόλου δέν είχα προσέξει. Η άφελεια και ειλικρινεία της δέν μ' άφιναν ν' άμφιβάλλω ότι εξέφραζε πιστώς τα αισθήματά της, λαλοϋσα τόσον ένθουσιωδώς περί του ποιητικού της έρωτος πρός την Έλλάδα. Εις τον καιρόν των «παρασκευών» είχα άναγνώσει έν εφημερίδι της Λυκέρνης άρθρον πολιτικόν περί των έλληνικών πραγμάτων σχεδόν τόσον ένθουσιώδες, όσον ήσαν οι λόγοι της ωραίας ρήτορος. Άλλως γνωρίζω καλώς ότι πολλοί ψυχαί κ' εδω μετ' αλγους βλέπουν την υπερβάλλουσαν ύλιστικήν τάσιν ενός μεγάλου μέρους της κοινωνίας και φοβούνται μη ο λαός των μετά της βαθείας θρησκευτικότητας και του σεβασμού πρός τους ιστορικούς θεσμούς του άποβάλη κατά μικρόν πᾶσαν χριστιανικήν και πολιτικήν άρετήν, ένψ λαοί μικρότεροι και τώρα πολύ άφανέστεροι εινε ίσως προουρισμένοι πολύ ευτυχέστεροι τους σκοπέλους τούτους να παρακάμψωσιν. Υπό τοιούτων λοιπόν σκέψεων εκινείτο άναμφιδύτως έν τᾶ βάθει της ψυχής της και ή καλή γείτων μου, αλλά συγχρόνως έδειξεν ότι ήθελε να μοι ειπή και τι άλλο, ει και μετά λεπτότητος, ήτις μόλις άφηνε να φωνή ότι επεθύμει μιαν μικράν παρατήρησιν να κάμη, μιαν έρώτησιν ν' απεύθινη: Σεις ο νεαρός, πλήρης έλπίδων εκ της άρκενείας εις την πολιτικήν σκηνήν άνελθών πλιν λαός, ο μη νοσών την κοινωνικήν νόσον της δυτικής κοινωνίας, ο φυσικός άκόμη λαός, ο επί τᾶ όνόματι και τή καταγωγή του εκκαυχώμενος, σεις ο λαός της Έλλάδος, τί κάμνετε;

Είμαι συνειθισμένος ν' ακούω όχι πολύ σπανίως τοιαύτας έρωτήσεις. Ας μη μάς φωνή παράδοξον. Οι άνθρωποι αυτοί, αναφέροντες την Έλλάδα και βλέποντες Έλληνας, δέν σκέπτονται άλλο παρά αρχαίον Έλλάδα και αρχίους Έλληνας. Πόσον όλίγοι γνωρίζουν τι εινε νέα Έλλάς και τι θα ειπή νέα Έλλάς! Άλλά πόσον όλίγοι άγνωσούν τι εινε Έλλάς και τι θα ειπή Έλλάς! Από παιδός τρεφόμενοι έν ταις σχολείαις των με τας άναμνήσεις του πρώτου των εθνών του κόσμου, με την γλώσσαν, την τέχνην, την επιστήμην του δέν δύνανται να φαντασθώσιν άλλο τι λέγοντες Έλλάδα και βλέποντες Έλληνας παρά ό,τι περί αυτών έν τᾶ νεοκᾶ ήλικία ής έν ώρασιότατᾶ όνειρω τοίς ενεπνεύθη. Δια τουτο ακούοντες νεοελληνικούς φθόγγους περιμένουν τίποτε όλιγώτερον ή την γλώσσαν του Πλάτωνος ν' ακούσουν, και βλέποντες έλληνικήν φυσιογνωμίαν ζητούν και καλά να εύρουν πλήρη την όμοιότητα πρός τον Έρμην του Πραξιτέλους ή το πρώτον τυχόν άριστούργημα οισουήποτε άλλου καλλιτέχγου της αρχαιότητας. Αι άπαιτήσεις αυται καταντοϋν μονομανία, αλλά δέν εινε άδικαιολόγητοι, διότι ήμετε προουκαλέσαμεν αυτάς, αξιώσαντες ύπερ ήμων την άμεσοτάτην συνάφειαν πρός τους μεγάλους προγόνους και κινήσαντες τας μεγίστας περί του μέλλοντος ήμων έλπίδας. Δέν εινε δε και όλως διόλου υπερβολική και, διότι εις όλα τα ζητούμενα ύπόκειται ή άπλουστάτη έρώτησις: σεις οι Έλληνες τί κάμνετε; Έγώ του-

λάχιστον δὲν εὐρίσκω τίποτε παραδόξον ἐν αὐτῇ, ὅταν μοι τὴν ἀπευθύνῃ ὁ σοφὸς υἱὸς ἐνὸς μεγάλου Θεορραίου.

Ἄλλὰ δὲν τὴν εὐρίσκω παραδόξον καὶ ὅταν τὴν ἀκούω παρὰ παντὸς ἄλλου, ὅστις δι' αὐτῆς δεικνύει τὸ ἵπερ τῆς πατρίδος μου ἐνδιαφέρον. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν ἀπευθύνεται πλέον ἄνευ μικρᾶς τινοῦ εἰρωνείας ἢ δυσπιστίας, ἀφότου μάλιστα παρὰ τὰς τελευταίας ἐν Ἀνατιλῇ ἀνατροπᾶς, ἐν αἷς ἡ Ἑλλάς τόσον ἐταπεινώθη καὶ ἐαυτὴν ἐταπεινώσεν, αἱ τελευταῖαι περὶ τῆς πολιτικῆς σημασίας τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐλπίδες ἀπεδείχθησαν κεναί. Ἄλλὰ τῆς εἰρωνείας καὶ δυσπιστίας εἴμεθα ἀξιοὶ καὶ διὰ τοῦτο μετὰ ψυχρότητος, βαθύ ἄλλος κρυπτούσης, ἀπήνησα εἰς τὸν λόγον τῆς πεπαιδευμένης κυρίας, ἂν δὲν εἴμεθα εὐτυχεῖς Ἕλληνες ὄντες, «Ὅχι ἐντελῶς.»

Οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς με ἐνέβαλον εἰς σοβαρὰς σκέψεις. Ἡ εὐθυμία, ἣν εἶχα μόλις ἐπανακτήσει ὀλίγας στιγμὰς πρότερον, μετεβλήθη εἰς δυσθυμίαν. Μόνον τὸ ὄνομα . . . ἐπανελάβα κατ' ἐμαυτόν;

Ὁ παραδειγματισμὸς τῆς ἦτο πράγματι πικρὸς. Ἡ καλὴ γείτων τὸ παρετήρησεν ἀμέσως καὶ μετὰ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς ἔσπευσε νὰ με καθησυχάσῃ.

— Δὲν ἐννοῦν νὰ δώσω εἰς τοὺς λόγους μου τοιαύτην σημασίαν ὅποιαν φαίνεται σὺ εἰς αὐτοὺς ἀποδώσας. Οὐτε ἐννοῶ νὰ προσβάλω τὴν ἐθνικὴν σου φιλοτιμίαν. Ἐλάλησα εἰλικρινῶς, διότι οἱ λόγοι τοῦ διπλωμάτου ἐπιστολογράφου πραγματικῶς μ' ἐνεθουσίασαν. Ἐχετε ἀρετὰς πολλὰς, σεῖς οἱ Ἕλληνες, τὸ βλέπω. Τώρα εἰσθε μαθηταὶ τῆς Δύσεως ἐν ταῖς ἐπιστήμαις, αὐριον θ' ἀναδειχθῆτε ἰσότημοι διδάσκαλοι. Οὐδεὶς νεαρὸς λαὸς ἐμπνέει τόσας ἐλπίδας ἐθνικοῦ μέλλοντος ὅσον ὁ ἑλληνικὸς. Μὴ ἀπελπίζητε, ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὸ παροδικὸν παρὸν. Ἐπωφεληθῆτε ὅμως καλίστα τὸν παρόντα χρόνον. Καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ψυχρὰς τόπους ἔχετε κατὰ τι νὰ μάθητε. Ἐπίτρεψε δὲ καὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους Ἐλβετοὺς νὰ μὴ θεωρῶμεθα ὡς πρὸς τινὰ τοῦλάχιστον πολὺ κατώτεροι ὑμῶν τῶν Ἑλλήνων. Βλέπετε τὰς ἀνθηρὰς δημοκρατίας μας, τοὺς ἀληθεῖς ἑλληνικοὺς πολιτικοὺς θεσμοὺς μας. Ἐχετε ὅμως πάντοτε σεῖς τὰ Ὀλύμπια, τὰ Πύθια σας; Ἀγωνίζεται ἀκόμη ἡ σπαρτιατικὴ νεολαία τὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου καὶ πάλης; Πληροὶ ἡ ἀθηναϊκὴ νεότης τὰ γυνάσιας τῆς; ὦ! Ἕλλην, αὐτὰ μ' ἐνεθουσίαζον; Εἰσθ' εὐτυχεῖς! . . . Ἄλλ' ἐδῶ! καὶ ἡμεῖς ἔχομεν κατὰ τι ὅμοιον. Ἀκούεις τὸν συχνὸν κρότον τῶν πυροβόλων; Ἡ νεολαία μας γυμνάζεται ἐκεῖ ἐξω καὶ καθ' ὅλον τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον περὶ τὴν σκοπευτικὴν. Ἦσο ἐδῶ πρὸ διετίας κατὰ τὸν ὁμοσπονδιακὸν ἀγῶνα τῶν σκοπευτῶν; Χιλιάδες θεατῶν ἐκάλυπτον τὸν ἀπέραντον λειμῶνα τῶν γυμνασίων καὶ ὑπερχίλιοι ἀγωνιστὰὶ ἐκ πάσης ἑλληνικῆς γωνίας ἡμιλλῶντο τίς νὰ φέρῃ εἰς τὴν γενέθλιόν του τὸν στέφανον τῆς νίκης. Αὐτὰς τὰς ἡμέρας θὰ ἴδῃς κατὰ ὅμοιον: τὰ Πύθια μας, ἂν θέλῃς, ἕνα μουσικὸν ἀγῶνα. Βλέπετε τὴν ἐκτακτὸν κίνησιν ἀνθρώπων ἐν ταῖς ὁδοῖς; Προσέρχονται ἀγωνιστὰὶ ἐκ τῶν πέριξ. Ἡ πόλις λαμβάνει ἑορταστικὴν μορφήν. Εἶνε ὀγδόη περίπου ὥρα. Ἀπόψε θὰ εὐχαριστήσῃς πολὺ λαμβάνων μέρος εἰς μίαν ἑλληνικὴν ἑορτήν. Ἐκεῖ θ' ἀφήσῃς τὴν μελαγχολίαν σου. Σοὶ εὐχομαὶ καλὴν διασκέδασιν. Πῆγαινε . . . Χαῖρε!

Σπουδαστής.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

πιληψία, σπασμοί, ἐκλαμψία καὶ νευρώσεις θεραπεύονται ῥιζικῶς διὰ τῆς μεθόδου μου.

Ἀμοιβὴ δίδεται μόνον μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Τρόπος θεραπείας δι' ἀλληλογραφίας.

PROF. CH. ALBERT

29, Avenue de Wagram, 29. Paris.

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΟΙ

θεραπεύονται ῥιζικῶς διὰ τῆς μεθόδου μου ἐχοῦσης ὡς βάσιν τὰς νεωτάτας ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, καὶ ἐν ταῖς μᾶλλον ἀπελπιστικαῖς περιπτώσεσι, ἄνευ οὐδεμιᾶς ταραχῆς τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος. Θεραπεύω ἐπίσης τὰς δυσαρέστους συνεπείας τῶν ἀμαρτημάτων τῆς νεότητος, τῶν νευρώσεων καὶ τῶν ἀδυναμιῶν. Ἐχεμυθία πλήρης. Παρακαλεῖσθε νὰ πέμψητε ἀκριβῆ περιγραφὴν τῆς ἀσθενείας.

Dr BELLA Paris. 6 Place de la Nation, 6

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου **ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ** Ὁδὸς Σταδίου
(Ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ἀρωματικώτατοι, λεπτότατοι, νέκταρ διὰ θεοῦς, ποίησις τῶν τραπεζῶν, μετὰ φρούτα ἰδίως ἀπαράμιλλοι.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ πλήρεις ζωῆς, δυναματικοί, βάλσαμον, μὴ φέροντες καμμίαν ζάλην, ἄδολοι.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον **50** λεπτῶν.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μόνον **1** δραχμῆς.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν **Κεντρικὴν Ἀποθήκην** διότι ἡ μεγίστη δημοτικότης τῶν οἴνων τούτων προκαλεῖ τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.